

כל מיני צרעת נמשכו מעיני דוד.
וכך היה ביואב, כיון שהסתפל ביה
בו בדרך בעין רעה, מה כתוב?
(שם-ב ג) ולא יפרת מבית יואב זב
ומצרע וגו'.

וכאן בפלשתי הזה, כיון שקלל
את השם, הסתפל בו בעין רעה,
וראה שהצטרע במצחו. מיד -
ותטבע האבן במצחו, ודבקה
הצרעת במצחו. והכל היה;
השפקעה עין רעה של צרעת
במצחו, והשפקעה אבן ממש
במצחו, ודאי מצרע היה.

ברעם הרשע עינו היתה בהפוך
מעין דוד. עין דוד היתה מרקמת
מפל מיני גונים. לא היתה עין
פעולם יפה למראה כעין דוד. כל
גוני העולם נוצצים בה, והכל
באהבה למי שירא חטא, שכתוב
(תהלים קיט) יראיך יראוני וישמחו,
שמחים כשרואים אותי. וכל
אותם רשעים פוחדים מפניו.
אבל עינו של ברעם הרשע, עין
רעה בפל. בכל מקום שהיה
מסתפל, כשלהבת שורף אותו.
שהרי אין עין רעה פעולם כעין
אותו רשע, שהיא בהפוך מעינו
של דוד.

על גלוי עריות - שכתוב (ישעיה א)
ושפח ה' קדקד בנות ציון, וכתוב
(ויקרא יד) ולשאת ולספחת. על
הגנבה - שכתוב (זכריה ה)
הוצאתיה נאם ה' צבאות ובאה
אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת
עציו ואת אבניו. מהו הדבר
שמכלה עצים ואבנים? זו צרעת,
שכתוב (ויקרא יד) ונתן את הבית
את אבניו ואת עציו.

על לשון הרע - שכתוב (במדבר יב)
ותדבר מרים ואהרן במשה וגו',
וכתוב (שם) ויפן אהרן אל מרים
והנה מצרעת. על עדות שקר -

בעינא בישא, כל זיני צרעת אתמשכן מעיניה
דדוד. והכי הוה ביואב, כיון דאסתפל ביה
דוד בעינא בישא, מה כתיב, (שמואל ב ג) ולא יפרת
מבית יואב זב ומצרע וגו'.

והכא בפלשתי דא, כיון שקלל את השם,
אסתפל ביה בעינא בישא, וחמא
במצחיה דאצטרע. מיד (שמואל א יז) ותטבע האבן
במצחו, ואתדבקה הצרעת במצחו. וכלא הוה
אשתקעת עינא בישא דצרעת במצחו,
ואשתקעת אבנא ממש במצחו, ודאי מצורע
הוה.

רשע חייבא (דף ר"ו ע"ב) דבלעם, עינא דיליה,
הוה בהפוכא מעינא דדוד עינא דדוד
הוה מרקמא מפל זיני גוונים, לא הוה עינא
בעלמא שפירא למחזי, כעינא דדוד. כל גוונים
דעלמא מנצצין ביה, וכלא ברחימו למאן
דדחיל חטאה, דכתיב, (תהלים קיט) יראיך יראוני
וישמחו. חדאן פד חמאן לי. וכל אינון חייבין
דחלין מקמיה.

אבל עינוי דבלעם חייבא, עינא בישא בכלא,
בכל אתר דהוה מסתפל, כשלהובא שצי
ליה. דהא לית עינא בישא בעלמא, כעינא
דההוא רשע, דאיהו בהפוכא מעינוי דדוד.

על גלוי עריות, דכתיב, (ישעיה א) ושפח יי קדקוד
בנות ציון. וכתוב (ויקרא יד) ולשאת ולספחת.
על הגנבה, דכתיב, (זכריה ה) הוצאתיה נאם ה'
צבאות ובאה אל בית הגנב וגו' וכלתו ואת
עציו ואת אבניו. מאן הוא מלה דמכלה עצים
ואבנים. דא צרעת. דכתיב, (ויקרא יד) ונתן את
הבית את אבניו ואת עציו.

על לשון הרע, דכתיב, (במדבר יב) ותדבר מרים
ואהרן במשה וגו', וכתוב (במדבר יב) ויפן
אהרן אל מרים והנה מצורעת. על עדות שקר,

בגין דסהידו ישראל שקר,

משום שהעידו עדות שקר ואמרו (שמות לב) אלה אלהיך ישראל, בקול חזק, שפתיב (שם) קול מלחמה במחנה. בגלל זה, (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וגו'.

על דין שמקלקל דין - שפתיב (ישעיה ה) כאכל קש לשון אש וחשש וגו', ופרחם כאבק יעלה וגו'. מה הטעם? כי מאסו את תורת ה' צבאות. ואין פרחם אלא צרעת, שפתיב (ויקרא יג) ואם פרוח תפרח הצרעת. על שנכנס בתחום חבירו מניין? מעוזהו, שנכנס בתחום הכהנה, שפתיב והצרעת זרחה במצחו. ועל המשלח מדינים בין אחים - שפתיב (בראשית יב) וינגע ה' את פרעה, שהוא שלח מדינים בין אברהם ושרה. ועל עין הרע, כמו שנאמר. וכלם היו באותו בלעם הרשע.

בא וראה מה כתוב, פתורה אשר על הנגר. מה זה על הנגר? שנתן עין הרע על אותו נגר שעומד על ישראל, שפתיב (ישעיה טו) הנני נטה אליה כנהר שלום. והוא בא באותו שלחן והתגרה בהם.

אמר רבי אבא, כל הדברים הללו היו בודאי בבלעם. אבל גלוי עריות מניין? שפתיב (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל בה' וגו'. הרי כאן עבודה זרה וגלוי עריות. עדות שקר - שפתיב וידע דעת עליון. ודעת בהמתו לא היה יודע. קלקל את הדין - שפתיב לה איעצך. שחרי בדין עומד, ונתן עצה רעה להזיק, וסטה מהדין, ופעל רעות עליהם.

נכנס בתחום שלא שלו, שפתיב ואעל פר ואיל במזבח, וכתוב את שבעת המזבח ערכתי. משלח

ואמרו (שמות לב) אלה אלהיך ישראל, בקל תקיף, דכתיב (שמות לב) קול מלחמה במחנה. בגין דא, (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וגו'.

על דין המקלקל דינא, דכתיב, (ישעיה ה) כאכול קש לשון אש וחשש וגו' ופרחם כאבק יעלה וגו', מאי טעמא. כי מאסו את תורת יי צבאות. ואין פרחם, אלא צרעת. דכתיב, (ויקרא יג) ואם פרוח תפרח הצרעת. על דעאל בתחומא דחבריה מנין. מעוזהו. דעאל בתחומא דכהונה. דכתיב, (דברי הימים ב כו) והצרעת זרחה במצחו. ועל דמשלח מדינים בין אחים. דכתיב, (בראשית יב) וינגע יי את פרעה, דאיהו שלח מדינים בין אברהם ושרה. ועל עינא בישא, כמה דאתמר. וכלהו הוו ביה ביהוה רשע דבלעם.

תא חזי, מה כתיב, פתורה אשר על הנגר. מאי על הנגר. דיהב עינא בישא, על ההוא נגר, דקיימא בהו בישא. דכתיב, (ישעיה טו) הנני נוטה אליה כנהר שלום. והוא אתא בההוא פתורה, ואגרי בהו.

אמר רבי אבא, כל הני מלין הוו ודאי בבלעם. אבל גלוי עריות מנין, דכתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל ביי וגו'. הא הכא עבודה זרה וגלוי עריות. סהדותא דשקרא, דכתיב וידע דעת עליון, ודעת בהמתו לא הוה ידע. קלקל ית דינא, דכתיב לה איעצך. דהא בדינא קיימא, ויהב עיטא בישא לאבאשא, וסטא מן דינא, ואמליך בישין עלייהו.

עאל בתחומא דלאו דיליה, דכתיב ואעל פר ואיל במזבח, וכתוב את שבעת המזבח ערכתי. משלח מדינים בין אחים, בין ישראל

לאביהם שבשמים. לשון